

Arrest

nr. 139 475 van 26 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 juli 2014 tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 12 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat N. MELKEBEECK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker treedt op 22 januari 2010 in Congo in het huwelijk met een Belgische onderdaan.

1.2. Verzoeker dient op 13 april 2010 een aanvraag in tot afgifte van een visum type D (lang verblijf), teneinde zijn Belgische echtgenote in België te vervoegen. Het gevraagde visum wordt op 25 november 2010 toegekend.

1.3. Verzoeker komt op 31 januari 2011 het Rijk binnen, waarna hij in april 2011 in het bezit wordt gesteld van de F-kaart.

1.4. Verzoeker wordt op 4 november 2013 door de gemeente Elsene afgeschreven van ambtswege.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 14 juli 2014 de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 15 september 2014 ter kennis worden gebracht, luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: [Z. P.]

Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

[...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, § 1, 4° van de wet van 15/12/1980 stelt dat er een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van burger van de Unie wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is van de echtgenoten of partners.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkene niet meer op het echtelijke adres verblijft sinds september 2013; op 04.11.2013 wordt betrokkene officieel afgevoerd van ambtswege. Op 13.01.2014 vraagt hij een herinschrijving aan te 9300 Aalst.

Op 23.01.2013 werden bewijzen worden opgevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Deze instructies werden op 05.03.2014 aan betrokkene betekend.

Betrokkene legde volgende documenten voor:

- huwelijksakte dd. 13.02.2010; oproeping door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel dd, 11.03.2014; attest van woonst dd. 25.02.2014: deze documenten zeggen niets over de inspanningen van betrokkene om zich te integreren, en kunnen dan ook bezwaarlijk aanzien worden als een element van integratie in het Rijk

- fiche 281.10 (2013); individuele rekening (2013); loonfiches voor de periode december 2012-januari 2013, september 2013 en december 2013-januari 2014 (STR-FRUIT nv); overzicht gewerkte dagen december 2013: deze documenten tonen en aan dat betrokkene werkwilbig is. Echter, het hebben van een job/inkomen is geen afdoende bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden

- opname attest OLV Aalst-Asse-Ninove dd. 06.10.2013; bijbehorende verpleegnota dd. 04.12.2013; bijbehorende factuur dd. 03.01.2014: deze documenten zeggen niets over de huidige gezondheidstoestand van betrokkene. Ze kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van arbeidsongeschiktheid of van het bestaan van medische elementen die een bezwaar zouden vormen tegen een terugkeer van betrokkene naar zijn herkomstland

Gelet op al het voorgaande kan worden geconcludeerd dat het bepaalde in artikel 42quater, §1,4° van de wet van 15.12.1980 van toepassing is op betrokkene: diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie van de betrokkene in het Rijk, zijn niet van die aard dat het verdere verblijf van betrokkene in het Rijk erdoor gerechtvaardigd wordt.

Gezien uit het administratieve dossier blijkt dat betrokkene heden niet langer tewerkgesteld is bij STR-FRUIT nv en hij niet afdoende aantoont werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf (...) te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, §4, tweede lid, (...) en (te) beschikken over een ziektekosten- verzekering die alle risico's in België dekt, (...)', valt betrokkene niet onder de uitzonderingsmaatregelen opgenomen in artikel 42quater, §4, 2° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf van betrokkene wordt ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

Hij stelt als volgt in de synthesememorie:

"Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15 december 1980 stelt dat er een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van burger van de Unie wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is van de echtgenoten of partners.

*De letterlijke lezing van artikel 42 quater, § 1 van de wet van 15 december 1980 leert ons:
[...]*

*Artikel 42quater, §4 van de wet van 15 december 1980 stelt verder:
[...]*

Wanneer het huwelijk tussen echtgenoten ten minste drie jaar geduurd heeft kan er dus geen einde gesteld worden aan het recht op verblijf.

Verzoeker trad, zoals eerder gezegd, in het huwelijk met mevrouw K op 22 januari 2010.

De dagvaarding in echtscheiding dateerde van 10 september 2013.

Het huwelijk van partijen heeft dan ook meer dan drie jaar geduurd. Er was dan ook geen reden tot intrekking van het verblijfsrecht van verzoeker.

*Artikel 42 quater, §4 Vreemdelingenwet vervolgt:
[...]*

Verzoeker heeft zijn loonfiches voor 2013 eerder reeds overgemaakt aan DVZ.

Verzoeker legt eveneens een verklaring voor van zijn werkgever, stellende dat verzoeker nog steeds in dienst is bij de NV STR-Fruit.

Zie: stuk 7

Verzoeker beschikt dan ook over voldoende bestaansmiddelen. Dit blijkt bovendien uit het feit dat hij nooit beroep heeft gedaan op een uitkering van het OCMW of enig ander sociaal bijstandsstelsel. Louter volledigheidshalve wenst verzoeker er ten overvloede op te wijzen dat hij reeds geruime tijd inwoont bij zijn zus. Zij beschikt over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt.

In elk geval valt verzoeker dus onder de laatste zinsnede van artikel 42 quater, §4, laatste alinea Vreemdelingenwet, nl. het "lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet."

Men kan dus concluderen dat het bepaalde in artikel 42 quater, §1, 4° van de wet van 15 december 1980 niet van toepassing is op verzoeker! [...]"

3.1.2. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Hij vat het middel als volgt samen in de synthesememorie:

"[...] De beslissing van verweerster is gesteund op een motivering die NIET beantwoordt aan de realiteit en die NIET draagkrachtig is.

Alvorens het verblijfsrecht te weigeren moet de DVZ steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland. (www.vreemdelingenrecht.be)

Geïntimeerde dient rekening te houden met alle omstandigheden dienstig in deze zaak teneinde een correcte beslissing te nemen. Zo dient geïntimeerde rekening te houden met de gezins- en economische situatie.

De materiële motiveringsplicht houdt in "dat beslissingen van de uitvoerende macht gedragen moeten worden door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn en die daarom, naar aanleiding van het legaliteitstoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd." (P. Van Orshoven, "De uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen", R.W. 1991-92, 488; R.v.St., o.a. 13 juni 1974, nr. 16.468, Claeys, Arr. R.v.St., 1974, 648; 7 maart 1961, nr. 8.477, Gemeente Schoten, Arr. R.v.St., 1961, 256; A. Mast, A. Alen en J. Dujardin, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 1989, 636-638.)

Dit heeft drie met elkaar onlosmakelijk verbonden verplichting tot gevolg : "de motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn, zij moeten beantwoorden aan de realiteit, ten slotte moeten zijn 'draagkrachtig' zijn, d.i. de beslissing effectief verantwoorden." (P. Van Orshoven, "De uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen", R.W. 1991-92, 488; J. In 't Veld en N. Koeman, Beginselen van behoorlijk bestuur, 1985, 38 en 99-100.)

De juiste motivering moet worden opgevat als een resultaatsverbintenis. (P. Van Orshoven, "De uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen", R.W. 1991-92, 488; Gedr.St., Senaat, B.Z. 1988, nr. 215-3, verslag van de commissie, 18.)

In casu werd de materiële motiveringsplicht van verweerster geschonden aangezien de motivering van verweerster niet gebaseerd is op motieven die aan de realiteit beantwoorden.

Verweerster stelt onterecht dat 'uit het administratieve dossier blijkt dat betrokkene niet langer tewerkgesteld is bij STR-Fruit nv'.

Verzoeker is reeds jaren tewerkgesteld bij STR-Fruit nv.
Zie: stuk 7

Verweerster stelt dat er geen bewijs voorhanden is van een uitzonderlijke mate van integratie in hoofde van verzoeker. Ook deze redenering kan niet gevolgd worden.

Verzoeker werkt sedert jaren in hetzelfde bedrijf en wordt geapprecieerd als goede werkkraft.

Verzoeker legt verschillende verklaringen voor waaruit blijkt dat hij geïntegreerd is in Aalst.
Zie: stuk 8-9

Bovendien spreekt verzoeker vloeiend Frans, één van onze landstalen. Hij volgde hiervoor verschillende cursussen in de periode november 2011 – mei 2012.

Zie: stuk 10

Verzoeker wenste zich eveneens in te schrijven voor de Nederlandse les, om ook zijn kennis van de Nederlandse taal te optimaliseren, doch dit was niet combineerbaar met zijn werkrooster. Momenteel kan verzoeker zich ook niet meer inschrijven, gezien hij niet langer beschikt over een wettig verblijfsdocument.

Zie: stuk 11

Bovendien kan men bezwaarlijk stellen dat in deze sprake is van een redelijke of proportionele beslissing.

Door een zo ver strekkende beslissing te nemen nl. een weigering tot verblijf met bevel voor verzoeker om het grondgebied te verlaten, zonder enige afweging te maken van de ernst van de gevolgen daarvan voor het gezinsleven en de werkzekerheid van verzoeker, heeft de bestreden beslissing duidelijk het redelijkheidsbeginsel en de proportionaliteit geschonden. [...]"

3.1.2.1. Beide middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen behandeld.

3.1.2.2. De in casu bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden werd genomen op grond van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

[...]"

Het laatste lid van § 1 van deze bepaling voorziet:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet stelt verder:

“Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

[...];

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

De Raad merkt verder op dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling

van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoeker betwist als dusdanig niet dat er niet langer sprake is van een gezamenlijke vestiging tussen hem en zijn echtgenote. Hij stelt enkel de beëindiging van zijn verblijfsrecht in toepassing van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet te betwisten, omdat hij zich zou bevinden in een van de uitzonderingssituaties voorzien in § 4 van deze bepaling waarin niet langer toepassing kan worden gemaakt van de in casu aangewende beëindigingsgrond. Met name stelt hij zich te bevinden in de situatie voorzien in artikel 42quater, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet, nu er sprake is van een huwelijk dat ten minste drie jaar heeft geduurd.

De Raad stelt vast dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden evenwel reeds rekening heeft gehouden met het gegeven dat verzoeker zich mogelijk bevindt in een van de gevallen voorzien in artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet, doch oordeelde dat hij zich niet dienstig op deze uitzonderingsgevallen kan steunen omdat hiervoor in ieder geval ook steeds dient te zijn aangetoond dat de betrokkene werknemer of zelfstandige is in België, of voor zichzelf en zijn familieleden beschikt over voldoende bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet en beschikt over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid is van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet, en dat dit niet blijkt wat verzoeker betreft. Verweerder stelde zo vast dat verzoeker ten tijde van het nemen van de beslissing niet langer was tewerkgesteld.

De Raad stelt vast dat verzoeker er ten onrechte van uit lijkt te gaan dat het enkele gegeven dat zijn huwelijk drie jaar zou hebben geduurd, volstaat opdat hij zich dienstig kan beroepen op de uitzonderingssituatie bedoeld in artikel 42quater, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet. Hiervoor dient zo ook steeds te zijn aangetoond dat de betrokkene werknemer of zelfstandige is in België, of voor zichzelf en zijn familieleden beschikt over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet en beschikt over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid is van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 5 maart 2014 uitdrukkelijk werd gewezen op de bepalingen van artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet en werd gevraagd om bewijzen in deze zin voor te leggen indien hij van oordeel was dat hij zich in één van de hierin vermelde uitzonderingssituaties bevindt. Verzoeker werd 30 dagen de tijd gegeven. Verzoeker legde in dit verband bewijzen van tewerkstelling voor en medische stukken. Hij maakte ook een schrijven van zijn advocaat over waarin deze uiteenzette van mening te zijn dat verzoeker zich bevindt in de situatie voorzien in artikel 42quater, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet.

Verweerder stelde in dit verband evenwel vast dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen verzoeker niet langer als werknemer stond gemeld in het Dolsis-systeem, en aldus niet blijkt dat hij voldoet aan de bijkomend gestelde voorwaarde in artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker houdt thans voor dat hij wel degelijk nog werknemer was. Door te verwijzen naar loonfiches voor 2013 weerlegt verzoeker voormelde vaststelling van verweerder evenwel niet. Hij verwijst verder naar een verklaring van zijn eerdere werkgever op 25 september 2014 dat deze hem in de toekomst opnieuw wil tewerkstellen in de fruitpluk en naar een loonfiche van augustus 2014. De Raad dient zich als annulatierechter voor het beoordelen van de bestreden beslissingen evenwel te plaatsen op het tijdstip dat deze beslissingen werden genomen, en dient in dit verband aldus te beoordelen of het bestuur tot zijn beslissingen kon komen gelet op de stukken en gegevens waarvan het bestuur op dat ogenblik kennis had of diende te hebben. De thans door verzoeker aangebrachte stukken dateren van na het nemen van de bestreden beslissingen en verweerder kon hiermee dan ook geen rekening houden. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verweerder overging tot een raadpleging van de Dolsis-databank waaruit bleek dat verzoeker op het ogenblik van de totstandkoming van de bestreden beslissingen niet langer was ingeschreven als werknemer. Verzoeker kan ook geen arbeidsovereenkomst voorleggen teneinde aan te tonen dat hij wel degelijk nog als werknemer diende te worden beschouwd op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder uitging van onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk handelde waar hij tot zijn beoordeling kwam.

Verzoeker stelt vervolgens dat hij ingevolge zijn tewerkstelling beschikt over voldoende bestaansmiddelen, hetgeen ook zou blijken uit het gegeven dat hij nooit een beroep diende te doen op het OCMW. Gelet op de vaststelling van verweerder dat verzoeker op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen niet langer werknemer was, dient evenwel te worden aangenomen dat deze ook kon oordelen dat niet blijkt dat hij nog beschikte over toereikende bestaansmiddelen. De Raad wijst er verder op dat verzoeker ook niet kan worden gevolgd waar hij stelt dat uit het enkele gegeven dat hij geen steun van het OCMW geniet, volgt dat hij dient te worden beschouwd als beschikker van voldoende bestaansmiddelen in de zin van artikel 42quater, § 4, laatste lid van de Vreemdelingenwet. Niettegenstaande voormelde voorwaarde te beschikken over voldoende bestaansmiddelen tot doel heeft te voorkomen dat men een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, ontslaat het enkele gegeven dat hij geen OCMW-steun geniet, verzoeker er nog niet van aan te tonen dat hij effectief beschikt over voldoende bestaansmiddelen. De Raad herinnert er daarenboven aan dat verzoeker in deze situatie ook dient aan te tonen te beschikken over een geldige ziekteverzekering die alle risico's dekt. Dit bewijs lag en ligt evenwel niet voor. Door te wijzen op het gegeven dat zijn zus over een ziektekostenverzekering zou beschikken, toont hij nog niet aan dat hij zelf over een dergelijke verzekering beschikt. In zoverre verzoeker verder nog aangeeft dat zijn zus hierover beschikt en dat hij dient te worden beschouwd als lid van haar gezin, kan de Raad enkel opmerken dat het bewijs dat zijn zus beschikt over een dergelijke ziekteverzekering niet blijkt. Verzoeker toont evenmin aan dat zijn zus werknemer of zelfstandige is of beschikt over voldoende bestaansmiddelen. Verzoeker bleef in gebreke enig bewijs in dit verband over te maken aan verweerder naar aanleiding van de reeds eerder vermelde uitnodigingsbrief. Ook wat dit argument betreft, maakt verzoeker aldus niet aannemelijk dat verweerder ten onrechte niet heeft weerhouden dat hij lid is van een gezin dat voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Verder verklaart verzoeker zich niet akkoord met het gestelde door verweerder dat een uitzonderlijke mate van integratie niet blijkt. Inzake de eerdere tewerkstelling van verzoeker stelde verweerder in dit verband dat het hebben van een job of inkomen geen afdoende bewijs is van een uitzonderlijke mate van integratie, omdat dit een voorwaarde betreft om een min of meer menswaardig leven te leiden. Verzoeker beperkt er zich in wezen toe te stellen dat deze redenering niet kan worden gevolgd, doch stelt met deze kritiek zijn beoordeling in de plaats van de beoordeling gedaan door verweerder. De aangevoerde kritiek geeft te dezen weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Waar verzoeker vervolgens verwijst naar verklaringen van zijn zus en een derde, naar een bewijs dat hij Franse taallessen volgde en naar een stuk dat hij voornemens is Nederlandse taallessen te volgen, merkt de Raad op dat deze elementen en stukken niet aan verweerder ter beschikking werden gesteld naar aanleiding van de uitnodigingsbrief – en een deel ervan slechts werden opgesteld nadat de bestreden beslissingen werden genomen – zodat verzoeker bezwaarlijk kon verwachten hieromtrent een overweging terug te vinden in de bestreden beslissingen. Verzoeker weerlegt, door het voorleggen van deze stukken waarmee verweerder geen rekening kon houden nu deze hem – ondanks een uitdrukkelijke uitnodiging in deze zin – niet werden overgemaakt, de beoordeling van het bestuur niet dat een bijzondere mate van integratie, die kan rechtvaardigen dat verzoeker op zelfstandige basis zijn verblijfsrecht behoudt, niet blijkt. Ten overvloede kan ook niet worden ingezien dat enig voornemen om een landstaal te leren zou getuigen van een bijzondere mate van integratie.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt krachtens artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. Een schending van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht kan niet worden weerhouden.

3.1.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding wordt aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.2.4. Het eerste en derde middel zijn ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij vat het middel als volgt samen in de synthesememorie:

“[...] Zoals hoger reeds aangehaald heeft verzoeker een stabiele leefsituatie uitgebouwd in België.

De repliek van verweerster, dat het verblijfsrecht van verzoeker op grond van de Vreemdelingenwet kon worden beëindigd, werd hoger reeds weerlegd. Verzoeker kan zich wel degelijk beroepen op de uitzonderingsregel zoals voorzien.

Verzoeker werkt al jaren bij dezelfde firma, nl. de NV STR-Fruit, als seizoensarbeider zowel om fruit te plukken als om te sorteren. Buiten het seizoen staat verzoeker bovendien in voor het onderhoud van het domein en moet hij onder andere de bomen bij snoeien.

Bij de boordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bijvoorbeeld het samenwonen, de financiële afhankelijkheid, de reële banden tussen ouder en kind, ...

Zie: RvV arrest nr. 71.086 d.d. 30 november 2011

Opdat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM dient verzoekster aan te tonen dat er sprake is van een dermate hechte familieband. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie van de vreemdeling en zijn familie. (eigen onderlijning)

Zie: RvV, 27 mei 2008, nr. 11.801

In de eerste plaats dient er dus onderzocht te worden of er een gezinsleven bestaat. Dit begrip wordt door artikel 8 EVRM niet gedefinieerd en het gaat dus om een autonoom begrip dat los van het interne recht dient te worden geïnterpreteerd. De persoonlijke band tussen de familie- of gezinsleden moet voldoende hecht zijn. Dit is een feitenkwestie.

Het gaat aldus om een positieve verplichting voor de staat om artikel 8 EVRM na te leven door aan een vreemdeling toe te staan op zijn grondgebied te verblijven indien er gezinsleden, eigen onderdanen of vreemdelingen verblijven.

Zie: L. DENYS, “Rechtsbescherming: bescherming door de grondrechten” in Overzicht van het Vreemdelingenrecht, Kortrijk-Heule, UGA, 2012, 436.

Verzoeker woont momenteel in bij zijn zus en haar gezin te 9300 Aalst, Korte Sint Jansstraat 6. Deze situatie duurt reeds enkele maanden. Er kan dan ook geen twijfel bestaan omtrent de hechte band die verzoeker onderhoudt met zijn zus.

De afhankelijkheid van verzoeker van zijn zus blijkt genoegend uit het dossier.

Verzoeker gaat weliswaar werken, doch de inkomsten van verzoeker zijn beperkt. Dit blijkt uit de eerder overgelegde fiche 281.10 (2013) en de recentere loonfiche van verzoeker daterend van augustus 2012.

Zie: stuk 12

Wat betreft zijn onderkomen is verzoeker dus afhankelijk van zijn zus. Verzoeker mag onbeperkt bij zijn zus en haar gezin inwonen. Verzoeker is dus, minstens wat zijn onderkomen betreft, afhankelijk van zijn zus. Dit is een afhankelijkheid die anders is dan de gewone affectieve banden die men binnen een broer-zus relatie kan terugvinden.

Verzoeker beschikt dan ook over werkzekerheid en een vaste verblijfplaats. Indien verzoeker zou gedwongen worden terug te keren naar zijn land van herkomst, heeft hij niets van dit alles. Verzoeker heeft er geen werk, noch een dak boven zijn hoofd.

Bovendien heeft verzoeker een ernstige vorm van astma. Verzoeker wordt hiervoor behandeld op de dienst pneumologie van het OLV ziekenhuis door dokter E.M..

Zie: stuk 5

Verzoeker wordt hiervoor ook opgevolgd door dokter H.D.L.

Zie: stuk 6

De medicatie die verzoeker hiervoor dient te nemen is in Congo bijna onbetaalbaar, zeker wanneer men rekening houdt met het feit dat verzoeker daar over geen vaste betrekking of woonplaats beschikt.

Overeenkomstig alinea 2 van artikel 8 EVRM is geen inmenging van enig openbaar gezag toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover dit bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is. Artikel 23 G.W. waarborgt bovendien het recht op een menswaardig leven.

De inmenging op deze rechten was dan ook geenszins gerechtvaardigd, zoals uit de verdere uiteenzetting zal blijken.

Artikel 8 EVRM primeert als hogere norm boven de Vreemdelingenwet. De algemene stelling dat een 'correcte' toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 EVRM kan uitmaken volstaat niet. De toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, moet aan de voorwaarden van artikel 8 worden getoetst (...) met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de rechtszoekende partij anderzijds. (eigen onderlijning)

Zie: RvS 26 mei 2009, nr. 193.522, T. Vreemd. 2012, 150.

RvS 22 december 2010, nr. 210.029, T. Vreemd. 2011, 31.

In deze werd de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, geenszins getoetst aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM.

Verweerster was in geen geval bezorgd om een rechtvaardig evenwicht te handhaven tussen het beoogde doel en de ernst van de ingreep van het privéleven van verzoeker.

Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij het geheel van bijzonderheden eigen aan de zaak en hun belang in het kader van artikel 8 EVRM in overweging heeft genomen. Zij is immers van oordeel dat artikel 8 EVRM niet eens kan worden ingeroepen in deze, quod non.

Nochtans brengt de bestreden beslissing een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel voor verzoeker met zich mee, zoals hoger reeds uiteengezet.

De banden van verzoeker met zijn thuisland zijn dan ook zeer gering tot zelfs nihil.

De uitvoering van de bestreden beslissing impliceert dan ook een flagrante inbreuk op het fundamentele recht op privé- en gezinsleven van verzoeker in België. Dit nadeel is bovendien moeilijk te herstellen.

Bovendien vormt verzoeker geen enkel gevaar voor de openbare veiligheid, de nationale veiligheid of de economische veiligheid van het land. Hij heeft geen veroordelingen.

De inmenging in dit recht was dan ook geenszins gerechtvaardigd, zoals uit de verdere uiteenzetting zal blijken.

In deze kan er geen twijfel bestaan over de positieve verplichting van verweerster, noch over het feit dat er sprake is van een schending van artikel 8 EVRM. [...]"

3.2.2.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden

beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip '*familie- en gezinsleven*' noch het begrip '*privéleven*'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip privéleven wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

3.2.2.2. Verzoeker beroept zich allereerst op een gezinsleven met zijn zus. De Raad merkt hierbij op, zoals verzoeker ook in zijn synthesememorie aangeeft, dat een relatie tussen meerderjarige broers en zussen in het licht van artikel 8 van het EVRM pas bescherming geniet als gezinsleven wanneer er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden (cf. EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die verzoeker dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid, de reële banden tussen ouder en kind en dergelijke. Het EHRM oordeelde reeds dat een loutere samenwoning geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32)

In casu voert verzoeker aan dat hij reeds enkele maanden bij zijn zus inwoont, dat hij voor zijn onderkomen afhankelijk is van haar en dat hij met haar een hechte band heeft. Verzoeker stelt weliswaar dat dit "*genoegzaam blijkt uit het dossier*", doch deze stelling vindt geen steun in de stukken van het administratief dossier. Naar aanleiding van de door verweerder overgemaakte uitnodigingsbrieven heeft verzoeker immers noch door middel van overgemaakte bewijsstukken, noch door middel van een vermelding ervan in het begeleidend schrijven van zijn raadsman indicaties gegeven van een gezinsleven met zijn zus dat de gewone affectieve banden te boven gaat. Er blijkt geenszins dat hij deze relatie met zijn zus inriep als een gezinsleven dat zich kon verzetten tegen het nemen van de bestreden beslissingen, waardoor ook niet blijkt dat hieromtrent enige specifieke motivering zich opdrong. Artikel 8 van het EVRM houdt op zich ook geen bijzondere motiveringsplicht in (cf. RvS 22 juli 2013, nr. 224.386). De Raad merkt op dat verzoeker de vereiste bijkomende band van afhankelijkheid vastkoppelt aan de inwoning bij zijn zus, waarover het EHRM – zoals hierboven weergegeven – reeds heeft geoordeeld dat dit element op zich niet volstaat. Het louter gestelde dat hij, nu hij slechts beperkte inkomsten heeft, voor zijn onderkomen afhankelijk zou zijn van zijn zus toont nog niet op afdoende wijze aan dat de vereiste bijzondere afhankelijkheidsband tussen hem en zijn zus voorhanden is, opdat er sprake is van een gezinsleven beschermd door artikel 8 van het EVRM. Zo blijkt geenszins dat verzoeker niet in staat was, eventueel door meer uren te werken, zelf in zijn onderdak te voorzien.

Een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is onvoldoende aangetoond.

3.2.2.3. Waar verzoeker verwijst naar zijn tewerkstelling en aangeeft alhier een privéleven te hebben opgebouwd, dient allereerst te worden opgemerkt dat het bestuur met de in dit verband door verzoeker opgeworpen elementen rekening heeft gehouden doch oordeelde dat deze nog niet van aard waren dat hieruit een bijzondere integratie bleek of deze zich konden verzetten tegen een beëindiging van het verblijfsrecht. Het bestuur stelde in dit verband ook vast dat ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen niet bleek dat verzoeker nog werknemer was. Verzoeker weerlegt deze motivering als dusdanig niet. De Raad van State heeft daarnaast reeds meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). De Raad van State stelde ook in het arrest nr. 140.615 van 15

februari 2005 dat de gewone opbouw van sociale relaties niet volstaat om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Het *'sociaal en economisch welzijn'* dat een vreemdeling zou hebben opgebouwd op het Belgische grondgebied wordt verder volgens het arrest nr. 166.620 van de Raad van State van 12 januari 2007 niet beschermd door artikel 8 van het EVRM. Verzoeker toont niet aan dat de door hem opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen en dat er sprake is van een beschermenswaardig privéleven.

3.2.2.4. Daarenboven merkt de Raad op dat in zoverre alsnog een privé- en/of gezins- of familieleven dient te worden aangenomen waarop de bestreden beslissingen een inmenging vormen, het om een in artikel 8, tweede lid van het EVRM toegelaten inmenging gaat. De inmenging is namelijk in de wet voorzien en streeft één van de in artikel 8, tweede lid, van het EVRM opgesomde doelen na. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708). Van een onevenwicht tussen de belangen van verzoeker en de overheid is verder geen sprake. Verzoeker wist, of behoorde te weten, dat zijn verblijfstoestand gelinkt was aan zijn huwelijk met een Belgische onderdaan en dat zijn verblijf in een eerste periode van verblijf kon worden beëindigd indien deze gezinsband kwam te vervallen. Verzoeker brengt nog een algemeen betoog naar voor dat hij in zijn land van herkomst niets heeft en dat de banden met zijn thuisland *"zeer gering tot zelfs nihil"* zijn, doch hij brengt geen bewijsstukken aan die de Raad toelaten deze beweringen op hun objectiviteit te toetsen en brengt evenmin een concreet en overtuigend relaas naar voor dat deze beweringen geloofwaardig kan maken. Hij maakt zo ook geenszins concreet aannemelijk geen onderdak te hebben of te kunnen verkrijgen in dit land, aldaar niet te kunnen werken of aldaar geen menswaardig leven te kunnen leiden. Er blijkt evenmin dat verzoekers zus, indien gewenst, niet mede met verzoeker in zijn land van herkomst kan verblijven of dat regelmatig contact via moderne communicatiemiddelen niet mogelijk is. Er liggen geen concrete hinderpalen voor die verzoeker verhinderen een privé- en/of gezins- of familieleven te leiden in het land van herkomst. In deze situatie blijkt geen onevenwicht tussen de belangen van verzoeker en deze van de overheid.

3.2.2.5. Waar verzoeker nog verwijst naar zijn gezondheidsproblemen omwille van astma, kan de Raad niet inzien hoe dit element tot een schending van artikel 8 van het EVRM zou kunnen leiden. Alleszins werd verweerder ook omtrent dit gegeven niet naar behoren ingelicht door verzoeker. Er werden weliswaar bewijzen overgemaakt omtrent een ziekenhuisopname in 2013, doch deze stukken bevatten geen duidelijke diagnose, noch enige indicatie dat een chronisch gezondheidsprobleem voorlag. Op de thans door verzoeker overgemaakte stukken wordt wel een diagnose – met name astma – vermeld, doch deze stukken lagen niet voor bij de totstandkoming van de bestreden beslissingen. Daarenboven wordt in deze medische stukken ook geenszins melding gemaakt van enige contra-indicatie voor een terugkeer naar zijn herkomstland, noch kan hieruit worden afgeleid dat de al dan niet vereiste medicatie in Congo *"bijna onbetaalbaar"* zou zijn. Zij weerleggen aldus het gestelde door verweerder niet dat geen medische problemen blijken die zich zouden kunnen verzetten tegen een terugkeer naar het land van herkomst. Indien verzoeker meent aanspraak te kunnen maken op een verblijf in België vanwege zijn gezondheidstoestand, staat het hem ook vrij hiervoor een beroep te doen op de daartoe voorziene procedure, met name een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

3.2.2.6. Gelet op bovenstaande, toont verzoeker in casu geen schending aan van artikel 8 van het EVRM.

3.2.2.7. De Raad dient verder op te merken dat de economische en sociale rechten vervat in artikel 23 van de Grondwet geen directe werking hebben en derhalve niet voor de rechter kunnen worden afgedwongen louter op grond van hun inschrijving in de Grondwet (RvS 3 juli 1995, nr. 54.196). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.2.2.8. Het tweede middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

3.3. Verzoeker voert in een vierde middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad wijst er evenwel op dat overeenkomstig artikel 39/81, vijfde en zevende lid van de Vreemdelingenwet *"de Raad [doet] uitspraak op basis van de synthesememorie"*, waarin *"alle aangevoerde middelen worden samengevat"*, *"zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60"*. Artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet – waar in bovenvermelde wetsbepaling naar wordt verwezen – stelt dat *"geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota*

uiteengezet zijn". Deze bepalingen verzetten zich tegen een nieuw middel dat niet is opgenomen in het inleidende verzoekschrift of de nota.

In casu maakt verzoeker slechts voor het eerst in de ingediende synthesememorie melding van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en toont hij hierbij ook niet aan dat hij deze schending ten tijde van het indienen van het inleidende verzoekschrift niet kon aanvoeren.

Nu verzoeker in gebreke is gebleven de schending van bovenvermeld beginsel tijdig – met name in zijn inleidend verzoekschrift – op te werpen en evenmin aantoont dat deze schending niet eerder konden worden ingeroepen, is dit middel onontvankelijk.

3.4. Verzoeker heeft geen gegronnd middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS